

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 40.

Tolvte Session.

14de Møde.

Torsdagen den 18de Decbr. Kl. 1.

(Fortsat).

Justitsministeren (fortsat): Jeg skal ikke kalde tilbage i den ærede Rigsdagsmands Erindring, at han, hvis jeg ikke meget skulde feile, har under de Forhandlinger, som i sin Tid fandt Sted om denne Sag, brugt Ytringer, der gik ud paa, at det var et Arbejde, som man temmelig hurtigt kunde gjøre færdigt. Det er vist, at man kan overmaade godt udarbejde en saadan Lov og det med tilstrækkelig Omhu og Fuldstændighed i den Tid, som ligger imellem sidste Session og denne, men ialtfald er det vist, at man ikke skal lægge mig det til Last, at jeg har gjort det, som jeg har lovet. Udførlige af den ærede Rigsdagsmands Ytringer i, hvad der udgjorde Indledningen til hans Foredrag, gaar aabenbart tilbage til en Tid, som ikke knytter sig til denne Lovs Affattelse, i den Betydning, hvori han tager Sagen; thi de angik Forhandlinger, som ere gaaede forud med Hensyn til et andet Spørgsmaal, vedkommende Finantsloven. Saa-vel den ærede Rigsdagsmand som den ærede Rigsdagsmand, der aabnede Forhandlingerne angaaende Lovudkastet igaar (Winther), have — den Sidste i mere betegnende Udtryk — med Hensyn til det foreliggende Lovudkast fremsført den Anse, at det ikke indeholdt en endelig Ordning af Sagen. Havde den sidstnævnte ærede Rigsdagsmand fremsført denne Anse under en anden Form, havde han udtalt det som en

Erindring, som en Bemærkning, han gjorde med Hensyn til Lovudkastet, skulde jeg ikke have udtalt Noget dertil. Jeg har meget stærkt udtalt i Motiverne til Udkastet, at det kunde synes, at det nærværende Tidspunkt ikke var bestemt til at udarbejde en saadan Rønningsslov, og jeg har der netop stærkt hentydet til Indholdet af de Paragrafer i Grundloven, som jeg haaber i en nær Fremtid skulle blive opfyldte. Men det er ikke blot ganske naturligt, at der er blevet givet efter for de Udtalelser, som fra alle Sider have fundet Sted om Nødvendigheden af, at en Rønningsslov udkom, men Lovudkastet har ogsaa været en ligefrem Følge af den Maaade, hvorpaa jeg selv har været gjenemtvængt af Erkendelsen af, at det maatte saa være. Det har ganske vist ikke for mig været de finantzielle Hensyn, der have gjort Udslaget; det har været den Overbeviisning, at man ved at sætte de juridiske Embedsmænd paa fast Gage vilde opnaae Gode, som jeg anseer for i mange Retninger at være særdeles heldige; det er saaledes allerede blevet bemærket igaar i en æret Rigsdagsmands Foredrag, hvorledes en fast Rønningsslov vilde kunne aabne en lettere Adgang til at erholde Oplysning om og blive bekendt med saadanne Retsforhold og hvad der knytter sig dertil, som nu, i Medhold af Sportelreglementets Bestemmelser, i Reglen kun kunne faaes mod, at der betales derfor. Men der er andre og væsentligere Punkter, som maae ligge Den paa Hjerte, som mener, at det kommer an paa at faae Forholdet ordnet saaledes, at det netop kan komme den Deel af Folket til Gode, som ikke bør besværes mere end højt